

opdr. Alindo



VAN

EN

door

HIPPELTJE JANNEMAN

A. DUYSER

UITG. N.V.W.D. MEINEMA, DELFT

VAN HIPPELTJE EN JANNEMAN

DOOR

A. DUYSER

GEÏLLUSTREERD DOOR ADRI ALINDO

Vijfde druk



NAAMLOZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA – DELFT



Janneman aait hem zachtjes over zijn brede rug. (Zie blz. 11).

I

Van twee eekhoortjes



up — hup — hup.

Weg springt Huppeltje.

Hip — hip — hip.

Weg springt ook Huppeltje.

„Zwiep, zwiep,” zeggen de takken en Huppeltje en Huppeltje zijn verdwenen tussen de dichte blaren.

Huppeltje en Huppeltje zijn leuke eekhoortjes.

Huppeltje is de vader.

Huppeltje is de moeder.

Ze wonen samen in een heel groot bos.

Zover als je kijken kan, zie je allemaal hoge bomen.

In één van die bomen is het huisje van de beide eekhoortjes.

Fijn wonen ze daar, o, zo fijn!

Als je beneden op de grond staat, kan je hun huisje niet zien.

Niemand kan het vinden en niemand weet het.

Huppeltje en Huppeltje hebben een mooi, bruin pakje aan.

Maar het allermooiste is toch wel hun grote, lange staart.

Net een mooie, grote pluim lijkt hun staartje.

Aan de bovenkant is het bruin; aan de andere kant is het wit.

Huppeltje en Huppeltje vinden, dat in 't hele bos geen diertje zo'n mooie pluimstaart heeft.

Hup — hip, springen ze.

Hup — hip, wippen hun staartjes achter hen aan.

Ze kunnen heel ver springen.
Van de ene tak op de andere.
Van de ene boom op de andere.
En van een héél hoge tak zo maar op de grond!
Huppeltje en Hippeltje zitten nu samen bij hun
huisje in de hoge boom.
„Ga jij nu maar in het nest zitten,” zegt vader Huppel,
„dan ga ik er nog even op uit.”
En weg springt hij, met een heel grote sprong.
„Tik-tik-tik,” hoor je telkens, als zijn scherpe nagel-
tjes een tak beetpakken.
Nu wordt alles stil.
Hippeltje is in haar nestje gewipt.
Haar neusje komt er net nog uit.
Haar leuke oogjes kijken, of ze zeggen willen: „wat
zit ik hier fijn, hè?”
Soms heeft ze het wel eens koud in haar hoge huisje.
Nee — nu niet — nu gluurt de warme zon nog door de
takken heen.
Ze schijnt net op haar rond neusje.
Maar het zonnetje zakt al lager en lager.
Dadelijk is het weg.
Daar komt de wind al aan.
Hij blaast door de takken van de bomen.
Hippeltje kruipt diep in haar veilig nestje weg.
Nu zie je haar rond neusje niet meer.
En haar vrolijke oogjes en haar mooie pluimstaart zijn
ook verdwenen.
Hippeltje houdt erg veel van het warme zonnetje.
Maar ze houdt ook veel van de wind.
De wind zingt altijd mooie liedjes.
De bomen van het bos zingen dan mee met de wind.
Ze luistert graag naar die liedjes.
Maar soms wordt de wind erg boos!
Dan zwaait hij de takken wild heen en weer.
Hippeltje zwaait dan mee in haar huisje.
Dat vindt ze niet fijn!

Hu, die wilde wind kan zo boos zijn!
Nu is de wind niet boos.
Zachtjes schommelt hij Huppeltje in haar nestje heen
en weer.
„Tik-tik-tik,” hoort ze.
„Zwiep, zwiep,” gaan de takken.
Een rond snuitje komt te voorschijn.
Daar is Huppeltje weer!
„Zo, hier ben ik al terug.
En nu gaan we gauw slapen, want morgen gaan we
een heel eind weg. Morgen gaan we . . . nee, ik ver-
tel het je nu nog niet.
Maar heerlijke hapjes als je dáár kunt vinden . . .
nou, fijn, hoor!
Dag Huppeltje.”
„Dag Huppeltje, wel te rusten.”
De wind wiegt de bomen heen en weer.
Op — neer, op — neer, wiegt hun huisje mee.
Zo slapen ze saampjes in.

II

Van Janneman

Aan de rand van het grote bos staat een klein huisje.
In dat huisje woont Janneman.
Weet je wie dat is?
Janneman is een aardig ventje met blauwe ogen en
leuke krullen.
Maar dikke, bolle wangen heeft Janneman niet.
O, nee!
Janneman ziet erg bleek en zijn wangen zijn mager.
Janneman is ziek.
Het is al een hele tijd geleden, dat hij elke dag naar
school ging, net als andere kinderen.
Als het zonnetje schijnt, ligt hij in zijn tuintje.
Hij vindt het heerlijk om in de tuin te mogen liggen,

tussen de mooie bloemen en zo dicht bij de hoge bomen van het bos.

Voordat vader 's morgens weggaat, brengt hij Janneman in zijn ligstoel naar het rustige plekje achter hun huis.

Ja, een heel mooi plekje is het, waar hij ligt.

Vlak naast hem staan de zonnebloemen met hun grote, gele bloembladen en hun donkere harten.

Ze knikken hun hoofdjes naar hem toe, net of ze zeggen willen: „Kom maar bij ons, hoor, wij kennen je wel.”

Janneman houdt veel van zijn bloemen.

En de bloemen houden veel van hem.

Vervelen doet Janneman zich nooit!

Hij heeft speelgoed genoeg: veel dieren, en soldaten, en een spoorrein, en nog véél meer.

Dat heeft hij allemaal van zijn vader en moeder gekregen.

Moeder houdt erg veel van haar zieke jongetje.

En vader natuurlijk ook!

De juffrouw van school heeft hem een mooi boekje gegeven.

Daarin leest hij elke dag.

Moeder helpt hem met het lezen.

Dan raakt hij niet zo achter, al gaat hij niet naar school!

Maar het mooist van alles vindt Janneman toch de diertjes uit het bos en de bloemen in zijn tuintje.

Vandaag ligt hij weer op zijn stil plekje bij de hoge zonnebloemen.

Moeder komt dikwijls naar hem kijken.

„Zo, Janneman, lig je fijn?”

Ik heb hier een deken voor je, want 't zonnetje is wel lekkertjes, maar de zomer is haast voorbij.

't Wordt al fris zo nu en dan.

Je hebt het toch niet koud?”

Moeder staat voor hem: in haar éne hand houdt ze de deken en in de andere zijn beker met melk.

Nooit vergeet moeder om hem zijn melk te komen brengen en hem dan tegelijk eens lekker in te stoppen, of zijn kussen op te schudden.

„Moesje,” zegt Janneman, „als de zomer voorbij is, gaat het sneeuwen, niet? En dan gaan alle bloemen slapen onder een grote, witte deken, hé, moesje?”

„Ja, Janneman, elke winter gaan de mooie bloempjes slapen. Dat heeft God zo gemaakt, want in de winter is het te koud voor de planten, de vlinders en de andere diertjes. De planten gaan dood, maar onder de witte sneeuwdeken liggen de zaadjes, waaruit weer nieuwe bloemen groeien. Elke lente laat de Here alles opnieuw wakker worden. Dan krijgen de bomen weer bladeren en beginnen in het bos de vogels weer te zingen.”

„Moe, — als de bloempjes nu weer wakker worden en de mooie vlinders terugkomen, mag ik dan gaan spelen in het bos? En mag ik dan ook weer naar de juffrouw op school?”

„Je moet er elke avond maar trouw om vragen aan de Here Jezus. Die alleen kan je weer gezond maken. Dat weet mijn jongen toch wel, is 't niet?”

„Ja, maar 't duurt zo lang, moeder, voor ik beter ben!”

„Och, jongen,” zucht moeder, „'t is wel moeilijk voor je, dat weet ik, maar alleen Góð weet, wat goed voor jou is, en daarom moet m'n Janneman geduld hebben. Elk gebedje, dat je opzegt, hoort de Here in de hemel, dat weet je toch, en daarom moet je steeds trouw bidden en het nooit vergeten. En vooral moet je vragen, of de Here wil maken, dat je Hem liefhebt. Of Hij je vergeven wil, als je eens een keer ongeduldig wordt, omdat het zo lang duurt eer je beter bent.” Janneman knikt

„Maar ook altijd gehoorzaam je melk opdrinken en je drankje innemen, hoor! Je weet wat de dokter gezegd heeft, als je dat niet doet, word je nooit flink en sterk.”



O, daar is er nog een, vlak bij die andere.

Waarschuwend heft moeder haar vinger op tegen Janneman, maar haar gezicht lacht vriendelijk.

„O, kijk eens, kijk eens, moeder!

Kijk, dáár”. En Janneman wijst met zijn vinger naar het grote bos.

„Waar dan? Wat zie je?” vraagt moe.

„Kijk eens, een eekhoortje, dáár in die hoge boom.

O, daar is er nog een, vlak bij die andere.

Kijk zijn staartje eens heen en weer gaan.

Net een grote pluim lijkt 't.”

Janneman kijkt met aandacht naar de twee kleine springers met hun leuke oogjes en hun lange staarten.

„Zouden eekhoortjes ook wel eens ziek zijn?” vraagt hij dan.

„Natuurlijk, maar nu moet ik weer hard aan 't werk, hoor, want dadelijk komt vader thuis.”

„Hè,” denkt Janneman, als hij weer alleen is, „ik wou, dat die eekhoortjes mijn vriendjes waren, net als de grote zonnebloemen en net als de vlindertjes.

Dat zou leuk zijn!”

„Waf — waf — waf.”

Daar komt Bello aan.

Bello is een grote hond.

Ook al een vriend van Janneman.

Bello legt zijn kop op de dekens van de stoel.

Janneman aait hem zachtjes over zijn brede rug.

Eventjes verliest hij de eekhoortjes uit het oog.

Als hij weer opkijkt zijn ze verdwenen.

„Dat is jouw schuld, Bello!”

Maar Bello begrijpt niet, wat zijn baasje bedoelt.

„Zo jongetje met je krullebol,” zegt vader, als hij om twaalf uur thuiskomt, „hoe gaat het er mee?”

Altijd komt vader eerst even naar hem kijken, voor hij naar binnengaat.

„Vader, nú heb ik toch zo wat leuks gezien,” begint Janneman dadelijk. „Raad eens wat?”

„Nou,” zegt vader lachend, „dat 's moeilijk, hoor. Je hebt zeker in de spiegel gekeken en toen heb je een kereltje gezien met blonde krullen en blauwe ogen, dat zoet zijn melk heeft opgedronken.”

„Hè nee, u moet eens écht raden.”

„Dan is zeker het vinkje uit het bos op de rand van je stoel komen zitten om zijn mooie liedje voor je te zingen.”

„Mis, hoor. Raadt u nou nog eens. 't Waren o, zulke leuke diertjes.”

„Nou, dan heb je misschien wel een paar konijntjes in 't bos gezien.”

„Weer mis, geen konijntjes maar een paar eekhoortjes.

't Waren zulke aardige diertjes. Ze zwaaiden tegen me met hun grote pluimstaarten.”

„Misschien wonen zij hier vlak bij in het bos,” zegt vader. „Ze wilden natuurlijk eens bij jou op bezoek komen.

Weet je wat, ik zal nog eens een handje lekkere apenootjes strooien, dan komen ze vast en zeker nog eens terug, want die lusten ze, hoor!

Of eet je ze liever zelf op?” plaagt vader.

„Hè, nee, vader.

Ik wil juist zo graag, dat ze hier komen.”

„Nou, dadelijk dan, hoor, 'k ga eerst eens een hapje eten.”

Met vlugge stappen loopt vader het huisje om.

„Fijn,” denkt Janneman, „nu weten de eekhoorntjes, dat ik hun vriendje ben.”

Janneman had Huppeltje en Hippeltje gezien.

Maar hij wist niet, dat het éne eekhoorntje Huppeltje en het andere Hippeltje heette.

Hoe kon hij dat ook weten!

Huppeltje en Hippeltje hadden Janneman gezien.

Ze wisten niet, dat die jongen in het mooie tuintje graag hun vriendje wilde zijn!

Natuurlijk niet.

Hoe konden ze dat ook weten!

III

Apenootjes

Die morgen zijn Huppeltje en Hippeltje al vroeg op pad gegaan.

Het zonnetje is nog maar net op.

Het kijkt vrolijk boven de bomen uit.

„Kom, Hippeltje,” zegt vader Huppel, „we gaan op stap.

Maar denk er om, voorzichtig, hoor!

Altijd dicht bij me blijven!

Je kijkt maar naar mijn witte pluim en daar spring je maar achteraan.”

Toen had je ze eens moeten zien.

Hup — hup — hup, springt Huppeltje.

Hip — hip — hip, springt Hippeltje.

Tak op, tak af.

Dan weer omhoog, dan weer omlaag.

Zó zie je hun rappe bruine lijfjes, zó zijn ze alweer verdwenen.

Zwiep — zwiep, gaan de takken en ritselend vallen telkens kleine nootjes en zaadjes naar beneden.

Ze zijn nu op een open plek in het bos gekomen.

„Ik doe het eigenlijk liever niet,” zegt Huppeltje, „maar eventjes gaan we hier naar beneden.

Kijk, zie je daar dat groene boompje?

Daaraan zitten heerlijke zachte knopjes en malse blaadjes.

Die zal ik je eens laten proeven.

Maar pas op, hoor, want 't is voor eekhoorntjes in de bomen veiliger dan op de grond.”

Meteen klautert hij met vlugge sprongetjes langs de lange, rechte stam naar omlaag.

Hippeltje achter hem aan!

Maar halverwege schrikt ze heel erg.

Wat is dàt nu toch?

„O, wee, daar heb je 't al,” denkt Hippeltje.

Met een paar sprongetjes is zij weer terug op een dikke, lage tak van de boom.

Een dier met lange oren en een heel klein staartje springt plotseling met veel lawaai weg.

Hippeltje had het diertje niet gezien en daarom schrikt ze zo heel erg van dat leven op de grond.

Met een kloppend hartje zit ze nu op de dikke tak.

Angstig kijken haar oogjes in het rond.

„Huppeltje zal toch ook wel heel erg geschrokken zijn en hij zal gauw bij me komen,” denkt Hippeltje.

Maar mis, hoor, vader Huppel blijft rustig beneden.

„Och, bange Hippel,” roept hij naar boven, „moet je dáár nu zo van schrikken.

't Was ons neefje Wipstaart, het konijntje.

Die zal je heus geen kwaad doen, hoor.

Kom nu maar gerust.”

Met kleine sprongetjes klimt Hippeltje nu wéér naar omlaag.

Haar hartje klopt toch nog wat onrustig.

Als ze echter Huppeltje de sappige knopjes van het

boompje af ziet bijten, vergeet ze gauw haar schrik. Weldra zit ze op haar achterpootjes te smullen van de heerlijke hapjes.

Als ze genoeg opgeknabbeld hebben, gaan ze weer vrolijk verder.

En weet je nu, waar Huppeltje naar toe wilde gaan?

Weet je welke lekkere hapjes hij wilde gaan zoeken?

De malse knopjes van het boompje? Nee, hoor.

De zaadjes uit de grote dennenappels? Ook niet.

Huppeltje had een paar dagen geleden heerlijke nootjes gevonden.

Zó heerlijk, als een eekhoorntje nog nooit geproefd had.

En weet je, wáár hij die heerlijke nootjes gevonden had ?

Vlak bij Jannemans huisje.

Huppeltje weet natuurlijk niet, dat Jannemans vader dikwijls die nootjes daar neerstrooit.

En Huppeltje weet ook niet, dat Janneman het erg leuk vindt, als de eekhoorntjes uit het bos die apenootjes komen oppeuzelen.

Maar wél weet Huppeltje, dat hij die dingetjes véél heerlijker vindt dan de nootjes, die hij altijd in het bos gaat zoeken.

Daarom komt Huppeltje nu nóg eens kijken, of ze er misschien weer te vinden zijn.

Huppeltje is wel een beetje bang om zo dicht bij het witte huisje te komen, want hij weet, dat ín dat huisje mensen wonen.

En van mensen houdt Huppeltje niet.

Een enkel keertje had hij wel eens mensen in het bos gezien; onder de boom, waar hij zijn mooie huisje in heeft gebouwd.

Soms hadden de mensen hém ook gezien.

Ze maakten hem dan altijd aan het schrikken, door een kluitje, dat ze naar hem gooiden.

Nee, hoor, van mensen houdt Huppeltje niet: hij is bang voor hen.

Maar die nootjes zijn zo heerlijk.

Zó heerlijk vindt hij ze, dat hij zijn angst voor de mensen daardoor vergeet.

Zo kwam het, dat Huppeltje met Hippeltje die dag naar het witte huisje gegaan zijn om die lekkere nootjes te zoeken!

Al gauw zien ze Jannemans huisje.

Huppeltje wipt al met kwieke sprongen naar omlaag, en Hippeltje volgt hem.

Maar ver komen ze niet.

En lekkere nootjes vinden ze óók niet.

Nog vóór ze op de grond zijn gekomen, schrikken ze heel erg.

Nu schrikt niet alleen Hippeltje, maar ook Huppeltje. Nu is 't geen vrolijk weghippend konijntje, dat Hippeltje bang maakt.

O, nee.

„Waf, waf, waf”

Een heel groot dier met lange flaporen komt de hoek van 't huisje omrennen.

En zo'n lawaai als dát dier maakt, nee, zo iets heeft Hippeltje en ook Huppeltje nog nooit gehoord.

In twee, drie sprongen zijn ze verdwenen tussen de dichte blaren.

Jullie weet natuurlijk al, wie dat grote dier met die lange flaporen is!

En jullie lacht natuurlijk die twee domme eekhoortjes uit!

't Is Bello maar! Jannemans hond.

Met bevende hartjes zitten ze nu hoog in de boom te bekomen van de schrik.

Maar apenootjes zijn immers zo heerlijk!

En eekhoortjes lusten ze zo heel, héél erg graag.

Huppeltje en Hippeltje springen een poosje rond in de hoge bomen, die om Jannemans huisje staan.

Weggaan nee, dáár denken ze niet aan. Helemaal niet.

't Duurt wel lang, maar eindelijk klimt Huppeltje weer voorzichtig naar beneden.

Hoog in de boom zit Huppeltje, naar die dappere Huppel te kijken.

Zij durft niet.

Nee, hoor, als dat grote dier eens terugkomt!

Brr . . . , ze rilt al van angst, als ze er aan denkt!

Jannemans vader heeft die middag een zakje apenootjes mee naar buiten genomen.

Uit het tuintje is hij naar het bos gelopen en telkens heeft hij er een paar laten vallen.

„Als die bruine springers ze maar eenmaal vinden,” denkt hij, „komen ze al etende steeds dichterbij Jannemans tuintje en dan kan hij ze goed zien.”

„'t Is eigenlijk 't enige plezier, dat onze jongen heeft: de diertjes uit het bos, de vogeltjes, de vlinders en de mooie bloemen,” had vader tegen moeder gezegd.

„Ja vader, en ik ben er blij om, want daardoor verveelt hij zich nooit,” had moeder geantwoord.

Nog maar een paar sprongen heeft Huppeltje gedaan, of daar ziet hij al wat.

„Zou 't heus waar zijn?” denkt hij. „Zou ik er nú al een vinden?”

En jawel hoor, daar ligt zo'n lekker nootje, zó maar voor 't oprapen.

In een wip zit Huppeltje op zijn achterpootjes.

Zijn mooie krulstaart staat rechtop en zijn oogjes glinsteren van pret.

Hij bijt met zijn scherpe tandjes in het knappende nootje, dat hij tussen zijn voorpootjes geklemd houdt.

In een ogenblikje is 't verdwenen.

Zó lekker vindt hij 't, dat hij Huppeltje helemaal vergeet.

Maar Huppeltje ziet hém wel.

Met grote ogen zit ze te kijken en te wachten.
Hippeltje wacht, maar Huppeltje kómt niet.
't Lijkt haar echter zó lekker, dat ze niet langer kan
wachten. Ze vergeet haar bangheid.
Hip — hip, met een paar sprongetjes is ze al op de
laagste tak.
Dan langs de stam naar beneden.



In een wip zit Hippeltje op zijn achterpootjes.

Maar Hippeltje heeft zo'n haast, dat ze al grotere en
grotere sprongen gaat nemen.
Ten slotte rolt ze zo maar holderdebolder naar
omlaag.
Met een plof komt ze neer op de zachte grond.
Vlug springt ze naar Huppeltje, die nog lekker na zit
te smikkelen.
Hippeltje kijkt hem aan, alsof ze zeggen wil:
„Heb je nu helemaal niets voor mij bewaard?“
„Kom maar mee, Hippel, we zullen er nog wel meer
vinden,” zegt Huppeltje.
En jawel, kijk eens: dáár en dáár!
En dáár nog één en nog één.

't Lijkt wel, of die heerlijke nootjes zo maar voor hen neergelegd zijn!

Ze vergeten allebei, dat ze zo dicht bij die boze mensen zijn.

Ze vergeten ook dat woeste dier met die grote, wijde bek. „Krak, krak,” bijten hun fijne tandjes de schillen door en met schil en al verdwijnen de apenootjes in de gulzige eekhoornmaagjes.

Al dichter en dichter komen ze bij 't tuintje van 't witte huisje.

In dat tuintje ligt Janneman met grote, blijde ogen te kijken.

Hij houdt zijn adem haast in, zó bang is hij, dat de eekhoortjes zullen schrikken.

Gelukkig, dat Bello binnen zijn middagdutje doet! Die zou anders door zijn geblaf vast en zeker de diertjes weer verjaagd hebben.

Het voorste eekhoortje is al zó dicht bij Janneman, dat hij zijn leuke oogjes kan zien glinsteren.

Hij hoort de nootjes tussen de scherpe tandjes kraken. Maar dan kijkt Huppeltje op.

Hij ziet daar vlak voor zich een mens.

Dat is te erg!

Met reuzensprongen verdwijnt Huppeltje.

Met reuzensprongen verdwijnt ook Huppeltje.

En nu komen ze niet meer terug.

Ze hebben genoeg gegeten die dag en 't duurt niet lang of Huppeltje en Huppeltje zitten weer in hun nestje. Hun buikjes zijn dik en rond.

Ze rollen zich lekker in en ze dekken zich toe met hun grote pluimstaarten.

Huppeltje droomt die nacht.

Ze droomt, dat ze voor een heel hoge berg van apenootjes zit.

Zó hoog is die berg, dat hij boven hun nestje uitsteekt. Maar als ze wil gaan eten, komt plotseling onder al die nootjes een reuzendier te voorschijn.

„Waf — waf — waf,” zegt dat dier.

Huppeltje schrikt heel erg.

„O, o, Huppeltje,” schreeuwt ze, „dat grote dier wil me bijten!”

„Och dwaze Hippel, je droomt natuurlijk!

Je zit in je nestje en niemand bijt je,” broemt Huppeltje.

Huppeltje dommelt weer in.

Nu droomt ze, dat zij midden in die hoge berg van apenootjes zit.

Fijn, hoor!

IV

De dokter

Met ongeduld wacht Janneman tot zijn vader thuiskomt. Hij wil zo graag vertellen van de leuke eekhoortjes.

Altijd hoort hij al van ver, als zijn vader op de weg aankomt.

Maar nu hoort hij wat anders dan het vrolijke gerinkel van vaders fietsbel.

„Toet — toeet — toet,” klinkt het in de verte.

Janneman kent alle geluiden precies.

Zo weet hij nu ook dadelijk, dat het de auto van de dokter is, die daar toetert.

„Zou hij bij mij komen?” denkt Janneman.

En jawel hoor, vlak voor hun huis piepen de remmen en de auto houdt stil.

De dokter weet óók het mooie plekje van Janneman.

„Zo, zo, jongetje, hoe gaat het?”

Hij gaat op de stoel bij Janneman zitten.

De dokter is een heel aardige man. Hij draagt een gouden bril. Door die bril kijken vriendelijke ogen.

Maar als hij soms van moeder hoort, dat Janneman zijn melk niet altijd opdrinkt, dan kijken die vriendelijke ogen heel erg streng.

Dan neemt de dokter de gouden bril van zijn neus. „Denk er om, baasje,” zegt hij dan, „je wilt toch zo graag beter worden?

Opgepast hoor, gehoorzaam doen wat ik zeg, want anders word je niet beter?”

Janneman wil erg graag weer, als andere kinderen, spelen en springen in het bos.

Daarom wordt hij bang, als de dokter dat zegt.

Nú is de dokter niet boos en zijn ogen kijken niet streng.

Moeder is ook gauw komen aanlopen, toen ze hoorde, dat de dokter er was.

„En juffrouw, hoe gaat het met de zieke?

Gaat het eten nog al goed naar binnen en hoe staat 't met 't drankje?”

Janneman trekt een lelijk gezicht, als de dokter 't over het drankje heeft.

't Is zo bitter!

En Janneman houdt niet van bittere drankjes. Net zomin als andere kinderen!

De dokter ziet het lelijke gezicht van Janneman wel. Hij zegt niets, maar zijn vriendelijke ogen lachen stilletjes.

Hij weet ook wel, dat kinderen niet van bittere drankjes houden!

„Kom,” zegt hij dan, „ik stap op, en de volgende week kom ik weer eens kijken.”

Moeder gaat met de dokter mee tot het hekje voor hun huis.

Dat doet moeder altijd.

De dokter vertelt dan aan haar, of Janneman vooruit is gegaan.

Soms staat moeders gezicht erg bedroefd.

Soms kijkt ze heel blij.

Nu lacht moeder, als ze terugkomt: ze is blij.

„Als 't zo door blijft gaan, dan gaat 't goed, hoor,” had de dokter gezegd.

„Volgend voorjaar kan je jongen misschien al weer naar school en spelen en springen, zoveel hij maar wil.”

Geen wonder dus, dat moeder blij is.

Niet lang is de dokter weg, of Janneman hoort vader aankomen.

„Ze zijn bij me geweest, vader,” roept hij al van verre.

„Bij je geweest?”

„Wie zijn bij je geweest?”

„Wel, de eekhoortjes natuurlijk.”

„Zo, zo, en wat zeiden ze wel van de lekkere apenootjes. Dank je wel, mijnheer Janneman, dank je wel, hoor, voor die heerlijke hapjes, zeiden ze dat niet?”

Janneman lacht.

Vader maakt altijd maar grapjes. Maar toch is hij ook blij, dat de eekhoortjes gekomen zijn.

Als vader thuiskomt, moet Janneman naar binnen.

En net als alle zieke kindertjes vroeg naar bed.

Vóór Janneman naar bed gaat, vertelt vader hem altijd een verhaaltje.

Die avond vertelt vader hem een heel mooie geschiedenis.

V Vader vertelt . . . en dan naar bed

't Gaat over twee jongens.

Ze heten Kees en Koos.

Op een Woensdagmiddag liepen die twee jongens door het bos.

Daar voerden ze allerlei kattenkwaad uit, want Kees en Koos waren heel ondeugende jongens.

Geen diertje konden ze zien, of ze moesten er een steentje naar gooien.

Ze klommen in de bomen; ze sprongen over greppels. Of hun kleren vuil en groen werden, dáár gaven die jongens niet om.

Zo ravotten ze ook die middag, tot opeens Koos wat zag.
„Kijk eens jô, dáár: een vogeltje!”
„Waar, wáár dan?” vroeg Kees, heel nieuwsgierig.
„Daar in die boom!
Kijk, nou wipt 't ie net in dat ronde gaatje.”
Op hun tenen liepen ze naar de boom toe.
Maar 't gaatje zat te hoog.
„Vooruit jô, ik op jouw schouders, dan kan ik er net bij,” zei Kees.
En nog vóór het arme vogeltje wist, wat er gebeurde, zat het gevangen in haar eigen nestje.
't Was plotseling helemaal donker geworden in haar vogelhuisje.
Kees had zijn grote pet van zijn hoofd getrokken.
Vlug had hij 'm voor 't ronde gaatje gestopt.
Dáárom was 't zo donker geworden in 't nestje.
Toen lichtte Kees heel voorzichtig zijn pet een beetje op.
Hij stak zijn hand door de nauwe opening.
Even, héél even maar, was 't een beetje licht geworden, maar toen was 't vogeltje zo ver mogelijk in een hoekje gekropen.
Een boze hand kwam al nader en nader.
In doodsangst pikte het diertje wild in 't rond.
„Au,” schreeuwde Kees, „hij pikt me in m'n vingers.
Maar nou zàl ik 'm hebben ook.”
Ha . . . , daar voelde hij 't kleine lijfje van het angstige vogeltje.
En 't vògeltje voelde die boze vingers om haar rillend lijfje.
Nooit, nooit zou ze meer los kunnen komen!
Kees en Koos bekeken heel voorzichtig 't bange diertje, dat Kees haast dooddrukte, zó stijf hield hij het vast.
„Jô, 't is een vinkie,” zei Koos.
„Die zijn een hoop geld waard, want ze kunnen zo mooi zingen.

Weet je wat, ik weet thuis in de schuur een oud kooitje te staan.

Daar doen we 'm in."

Voorzichtig deden ze nu 't vinkje in Kees z'n grote pet. Thuis werd het oude kooitje voor de dag gehaald en 't schuwe diertje er in gezet.

Kees en Koos lachten.

't Vinkje lachte niet en 't zong ook niet.



Met angstige oogjes zat het doodsbang in een hoekje.

Met angstige oogjes zat het doodsbang in een hoekje van 't vuile kooitje te kijken naar wat die boze jongens deden.

Die bange oogjes vroegen: „Och jongens, laat me er toch uit; ik verlang zo naar mijn vrijheid; ik wil zo graag vliegen in de wijde, blauwe lucht.”

Kees en Koos wisten niet, wat die oogjes vroegen. Ze wisten óók niet, dat hoog in de bomen het vinkenmannetje gezien had, wat die ondeugende jongens deden met zijn arme vrouwtje.

Ze wisten dus óók niet, dat er twee vogeltjes waren, die beide heel erg verdriet hadden.

Kees en Koos lachten maar.

Ze hingen het kooitje achter aan de schuur op.

Daar kwam niemand.

En ze vertelden natuurlijk niet aan hun vader en moeder, wat ze die middag hadden gedaan. Ondeugende kinderen doen dat immers nooit. Die nacht had het vinkje het heel erg koud, terwijl Kees en Koos in hun lekkere, warme bedje lagen. Maar daar dachten ze helemaal niet aan. De volgende morgen kwam de vader van Kees en Koos juist eens wél achter de schuur. Gelukkig maar voor 't arme vinkenvrouwje! Hij zag de kooi met het bange vogeltje. Hij begreep al gauw alles. Maar vóórdat hij Kees en Koos wilde vragen, hoe dat kooitje daar kwam, zette vader eerst het deurtje van het vogelgevangenisje open. De vader van Kees en Koos hield wél van vogeltjes. Met een kreet van blijdschap vloog 't vinkje weg: de blauwe lucht in. Ze vloog naar 't bos, waar 't vinkenmannetje nog steeds wachtte bij 't verlaten nest. De ondeugende jongens kregen allebei een flinke straf. „Kijk eens,” zei hun vader, „jullie neemt een vogeltje zijn vrijheid af en zet het in een kooitje. Volgende week Woensdag hebben jullie óók vrij. Dan neem ik voor straf eens júllie je vrijheid af. Je mag dan de hele middag eens niet naar buiten, al is 't ook nóg zulk mooi weer. Dan sluit ik júllie ook op, net als jullie het vógeltje gedaan hebt. En dan moeten jullie eens hierover denken: God heeft alle dingen geschapen, ook de vogels; en Hij wil niet, dat ondeugende jongens die diertjes vangen, om ze in een kooi op te sluiten. Vogels horen buiten in de wijde lucht; daar moeten ze hun liedjes zingen ter ere van hun Schepper.”

Die volgende Woensdag zong het vinkje in 't bos haar hoogste lied.

Kees en Koos zaten thuis: ieder in hun kamertje.

Ze lachten nu niet meer, dat begrijp je!

„Hè,” zegt Janneman, „dat is een prachtig verhaal, vader. Ik ben blij, dat de vader van die jongens 't arme vogeltje weer liet vliegen.”

„Natuurlijk, diertjes verlangen, net zo goed als kinderen en grote mensen, naar hun vrijheid.”

„Nou en óf,” antwoordt Janneman uit de grond van zijn hart.

Hij verlangt immers óók zo erg om beter te zijn, om dan weer te kunnen spelen en lopen, waar hij maar wil.

„Ziezo,” komt moeder er nu tussen, „heeft de olifant met zijn lange snuit 't verhaaltje al uitgeblazen?”

Janneman lacht maar eens.

Hij weet 't wel: als 't verhaaltje uit is, dan is 't voor hem bedtijd.

Moeder brengt hem altijd in bed.

Zijn bedje staat niet meer boven.

Toen Janneman zo erg ziek was geworden, had vader het naar beneden gehaald en 't had een mooi plaatsje gekregen in 't voorkamertje.

Dat is voor moeder makkelijker en voor Janneman gezelliger.

Vóór Janneman door zijn moeder lekkertjes wordt ingestopt, zegt hij eerst zijn avondgebedje op. Hij dankt de Here, Die hem weer een dag heeft bewaard en vraagt, of de Here hem vergeven wil, als hij die dag ongeduldig is geweest en mopperig, omdat hij steeds maar liggen moet en nooit eens kan lopen en spelen. Aan 't eind bidt hij altijd: „Lieve Here Jezus wilt U mij weer beter maken, want ik wil zo graag, net als andere kindertjes, weer naar school gaan.”

Moeder wacht tot Janneman „Amen” zegt, maar 't komt niet.

Hakkelend komt nog achter 't laatste aan: „en . . . en . . . wilt U . . . ook geven, dat de mensen en de kinderen de vogeltjes en de andere diertjes van 't bos, geen kwaad doen?”

Dan komt pas „Amen”.

Moeder begrijpt niet, waarom Janneman dit er bij heeft gezegd in zijn gebedje.

Ze zegt echter niets.

's Avonds begrijpt ze het wél.

Vader vertelt haar van 't schemeruurkje.

„'t Is toch zo'n Janneman,” zegt vader.

„Och,” zucht moeder, „mocht God ons gebed eens verhoren: Hij alleen kan Janneman beter maken.”

„Ja, Hij alleen kan het.”

Voordat vader en moeder naar bed gaan, bidden ze, net als altijd, of de Here hun jongen weer beter wil maken.

Ze danken Hem, dat Janneman weer iets vooruitgegaan is, ze vragen of God hem weer álle krachten terug wil geven. En ook, of God aan Janneman een nieuw hartje wil geven — een hartje dat Hem liefheeft. Janneman hoort 't niet.

Hij slaapt die nacht als een roos.

VI

Herfst

De zomer is voorbijgegaan.

De herfst is gekomen.

In 't bos is volop eten te vinden voor Huppeltje en Hippeltje.

Bij 't witte huisje aan de rand van het bos komen ze haast niet meer.

Janneman ligt ook al lang niet meer op zijn mooie plekje in het tuintje.

Hij ligt nu in het voorkamertje voor 't raam.

Daar is óók heel veel te zien.

Maar eekhoortjes komen daar niet en dat vindt Janneman erg jammer.

Hij is veel gaan houden van de leuke springers met hun vrolijke snuitjes.

Elke dag haast zijn ze na die eerste keer teruggekomen.
Ze waren in 't geheel niet bang meer geweest.

Ze wisten wel, dat Janneman hun vriendje was.

Tot vlak bij zijn stoel waren ze soms gekomen.

En Janneman had zijn ogen uitgekeken, als Huppeltje en Hippeltje, op hun achterpootjes gezeten, de apenootjes kraakten tussen hun scherpe tandjes.

Nadat Janneman was weggegaan uit het tuintje, had vader nog wel eens nootjes gestrooid.

Doch al gauw was hij het vergeten.

„Ze vinden nu volop in 't bos,“ had hij tegen Janneman gezegd.

En dat is ook zo, want Huppeltje en Hippeltje vinden zó veel, dat ze 't niet op kunnen. Zó komt het, dat ze niet meer bij 't kleine huisje komen.

Alleen de grote zonnebloemen staan nog op het mooie plekje.

Ze hebben nu hun hoofdjes hélemaal gebogen. Hun gele bloembladen zijn bruin geworden en één voor één vallen ze af.

Huppeltje en Hippeltje hebben het naar hun zin in 't bos. Altijd door zijn ze op zoek naar lekkere knopjes en nootjes.

Op een namiddag zijn ze weer op pad.

't Is heel stil in 't bos.

Het najaarszonnetje gluurt door de takken en beschijnt Huppeltje en Hippeltje, die samen op een dikke tak zitten van een hoge boom.

In de stam van die boom zit een rond gat.

Telkens verdwijnt Huppeltje in dat ronde gaatje en telkens komt zijn leuke snuitje er weer uit.



Zijn lange pluimstaart komt er het laatste uit.
Al Huppeltje er uit is, gaat Huppeltje naar binnen.
Wat doen die twee daar toch?
't Is nu een dag of drie geleden, dat Huppeltje het
ronde gaatje ontdekt heeft.
't Is een oud huisje van een ander eekhoorntje.
Ze hebben eerst een kijkje genomen in het leuke
nestje.
Niet dat ze hun eigen huisje, hoog in de bomen,
willen verlaten, o, nee!
Maar Huppeltje en Hippeltje zijn slim.
Huppeltje heeft gezegd:
„Denk er om, Hippeltje, nú hebben we nog eten
genoeg. Maar over een poosje, kijk, dan wordt dat
anders, helemaal anders.
Dan komen er witte pluisjes uit de lucht vallen.
Die witte pluisjes zijn koud, heel erg koud.
En ze blijven allemaal liggen op de grond en op de
takken van de bomen.
Alles wordt bedekt door die koude, witte dingetjes.
Dan kunnen we geen zaadje, geen knopje, geen nootje,
dan kunnen we helemaal niets meer vinden.
En dan wordt het buiten zó koud, dat we niet meer
uit ons nestje kunnen komen.
Dan blaast de wind ijsig koud door de toppen van de
bomen en hij zwiept de takken heel hard heen en weer.”
„Maar,” zegt Hippeltje, „waar moeten we dan het
eten vandaan halen?”
„Ja, luister nu,” gaat Huppeltje verder, „als de grond
en de bomen onder een dikke laag sneeuw bedekt zijn,
kunnen we niets meer vinden. Maar . . . nú nog wel,
nú kunnen we nog volop krijgen.
Daarom gaan we een heleboel lekkere hapjes zoeken
en die verstoppen we op een veilig plaatsje.”
Zo'n veilig plaatsje is nu ook het oude best, dat Hup-
peltje ontdekt heeft.
Ze hebben nog méér verborgen hoekjes en gaatjes en

overal brengen ze hun heerlijke nootjes en zaadjes, die ze vinden in de bomen en op de grond.
Zo zorgen ze samen voor hun eten in de komende winter.

VII Arm Huppeltje, arm Hippeltje

Terwijl Huppeltje en Hippeltje zo aan 't zorgen zijn, loopt er door het bos een man.

Een heel vreemde man is het.

Zijn jas is oud en versleten en zijn grote pet staat scheef op één oor gezakt.

Onder die pet gluren twee onvriendelijke ogen.

Hij houdt onder zijn lange jas iets verborgen.

't Is een boze man.

Stilletjes sluipt hij door het bos.

Als hij een konijntje of een haasje ziet, dan haalt die man onder zijn jas een klein geweer te voorschijn.

Dan legt hij aan, mikt, en . . . och, arm haasje, arm konijntje!

Met een vreemde buiteling springt het dan nog eenmaal omhoog.

Dan blijft het liggen.

't Beweegt niet meer.

't Is dood!

Dan lacht die man en vlug verbergt hij het dode diertje in zijn tas, die hij ook onder zijn lange jas stopt.

Ja, 't is een heel boze man!

Soms maakt hij een strik, waar een haasje of konijntje, dat er geen erg in heeft, zo maar pardoes in loopt.

En nooit kan het diertje dan meer vrijkomen.

Die middag loopt de man weer door 't bos.

Zijn tas is helemaal leeg, want nog geen diertje heeft hij gezien.

Daar ziet hij Huppeltje en Hippeltje gezellig in het zonnetje zitten.

Arm Huppeltje!
Arm Huppeltje!
Spring toch vlug weg tussen de dichte bladeren!
Maar ze letten niet op.
Hun mooie krulstaarten zijn naar de man toegekeerd.
Ze zien hem niet.
De man loopt heel stilletjes op het zachte mos.
Ze hóren hem ook niet.
De man weet het wel: in het dorp kan hij voor een
paar kwartjes een eekhoornbontje verkopen.
Aan de arme diertjes denkt die man natuurlijk niet.
Al nader en nader sluipt hij.
Daarna gebeurt alles even vlug.
Zonder het minste geluid te maken, haalt hij zijn
geweer te voorschijn en
Paff
Door de stilte van het bos klinkt de knal heel ver.
Arm Huppeltje!
Opeens voelt hij een stekende pijn.
Een wilde schreeuw.
Zijn scherpe nageltjes laten de tak los.
Voorover buitelt Huppeltje naar beneden.
Zijn lange staart sliert achter hem aan.
Als een zielig klein hoopje blijft hij op de grond
liggen. Nog even beweegt hij zich.
Dan klopt zijn vrolijk hartje niet meer.
Huppeltje is dood.
Huppeltje is doodsbang weggesprongen.
Bevend van angst zit ze hoog in de top van een boom.
Haar hartje klopt onrustig.
Ze weet niet, wat dat alles betekent.
Ze begrijpt er niets van.
Kwam Huppeltje nu maar, dan zou ze ten minste niet
meer zo bang behoeven te zijn!
Maar Huppeltje komt niet.
Huppeltje zal nooit meer komen!
Doch dat weet ze niet.

Ze drukt zich dicht tegen de stam aan.
Ze wacht.
Waar blijft Huppeltje nu toch?
Zo wacht ze een hele tijd.
Zo wacht ze tot het avond wordt.
De zon gaat weg achter de boomtoppen.
Ze huivert van de koude avondlucht.
Haar staart heeft ze helemaal over haar kleine lijfje
heengerold.
Zo zit daar het arme, eenzame Huppeltje en zo blijft
ze de hele, lange nacht daar zitten en wachten.
Eventjes dommelt ze in, doch een ogenblik later
schrikt ze weer wakker.
Dan weet ze het weer: Huppeltje is weg.
Ze voelt zich zo eenzaam en verlaten! Ze is zo ver van
haar warme nestje, zo ver van Huppeltje.
„Maar, wacht eens,” denkt ze opeens.
„Huppeltje is natuurlijk naar ons huisje gegaan.”
Ze strekt haar verstijfde pootjes uit.
Ze gluurt eerst nog bang door de takken naar beneden.
Dan loopt ze voorzichtig de tak af.
Weg springt ze.
Al gauw heeft ze haar nestje bereikt.
„Zou Huppeltje thuis zijn?”
Haar hartje klopt van verwachting.
Nog een tak, en dan
Daar is haar huisje.
Daar is de ronde opening.
Nog één sprongetje.
Ze kijkt in haar nestje.
Arm Huppeltje 't nestje is leeg!
Geen Huppeltje, die haar opwacht.
Bedroefd zit ze in haar nest, dat zacht heen en weer
wiegt in de morgenwind.
Eindelijk gaat ze 't nu begrijpen: Huppeltje zal nooit,
nóóit meer terugkomen.
Wát er gebeurd is, begrijpt ze niet, maar wel begrijpt

ze, dat Huppeltje voorgoed weg is misschien wel dood.

Nooit zal hij meer bij haar komen in hun mooie huisje, dat ze samen gebouwd hebben.

Die dag gaat ze pas voor 't eerst naar buiten, als haar maagje zegt, dat 't lang geleden is, dat ze wat heeft gegeten.

Geen zonnetje schijnt er. Het is koud en 't regent. De regen plakt Hippeltje's haren vast op haar lijfje. Ze rilt van kou en van narigheid.

Ze blijft de verdere dag in haar eenzaam nestje.
Arm Hippeltje!

VIII

Winter

De herfst is voorbijgegaan.

De winter is gekomen.

In 't bos is alles veranderd.

De bladeren van de bomen zijn geel geworden en één voor één zijn ze afgevallen.

Alleen de dennebomen hebben hun groene naalden nog, net als in de zomer.

De bloemen zijn weg; de vrolijke vogeltjes zijn weg en de mooie vlinders zijn óók weg.

't Is erg stil en erg eenzaam in het bos geworden.

Hoog in een boom schommelt het nestje, dat Huppeltje en Hippeltje gebouwd hebben.

Maar Huppeltje is dood.

En Hippeltje woont er niet meer.

Ze heeft het koud gehad in haar hoog huisje.

De ijzige wind heeft het heel wild heen en weer geslingerd.

't Was net, of die boze wind 't huisje uit de boom had willen schudden.

Hippeltje heeft een ander nestje opgezocht.

In de holle boom is ze gaan wonen.

In 't oude nest, waar ze met Huppeltje de lekkere nootjes had opgeborgen voor de winter.

Dáár kan de wilde wind niet komen.

En de koude regen óók niet.

Hippeltje houdt niet van de regen en ook niet van de koude wind en daarom gaat ze altijd maar héél éventjes haar warm nestje uit om eten te zoeken.

De rest van de tijd ligt ze, in elkaar gerold, heerlijk te slapen.

Als 't erg koud is, gaat ze helemáál niet uit en blijft ze dikwijls twee of drie dagen achter elkaar thuis.

Voorlopig heeft Hippeltje nog eten voldoende.

In 't bos vindt ze hier en daar nog afgewaaide nootjes.

En op enkele veilige plekjes ligt haar voorraad voor de winter.

Lange tijd vindt ze genoeg, maar eindelijk moet ze toch die verborgen plaatsjes gaan opzoeken.

Dat is de schuld van de sneeuw!

Op een dag gaat Hippeltje weer eens op zoek.

't Is een grauwe winterdag.

Geen vrolijk zonnetje probeert de kou te verjagen.

Daar komen ze, één voor één, aan: eerst langzaam, dan al vlugger en vlugger, en al meer en meer.

't Zijn de sneeuwvlokjes, waarvan Huppeltje verteld had.

Ze plakken neer op de takken en op de grond.

Ze plakken ook op Hippeltjes ronde neusje.

Au, dat is koud!

Met grote sprongen wipt Hippeltje weg.

Maar die boze sneeuwvlokken willen krijgertje met haar spelen. Overal zitten ze haar na.

Ze dwarrelen neer op haar neusje, op haar krulstaart, op haar lijfje.

Eerst als Hippeltje veilig in haar nestje zit, kunnen ze haar niet meer krijgen.

Ze schudt de brutale vlokjes uit haar staart.

„Ga maar weg, hoor,” denkt ze, „ik vind jullie véél te koud.”

Maar de sneeuwvlokjes lachen 't arme eekhoortje uit.
Ze dartelen en springen vrolijk verder.
Ze zoeken alle een zacht plaatsje op de grond of op
de takken en daar gaan ze dan stilletjes liggen.
Over 't hele bos komt een dikke, witte laag.
't Lijkt wel of de dennebomen een witte hoed hebben
opgezet. En of ze een witte jas hebben aangetrokken!
Nergens kan Hippeltje nu meer een nootje vinden:
alles is verstopt onder de witte sneeuwdeken.
Ze rolt zich eens lekker in: haar kleine kopje duwt ze
tussen haar pootjes en over haar lijfje legt ze haar
grote staart.
Precies een klein, harig balletje lijkt Hippeltje nu.
Dan slaapt ze in.

Dagen en dagen achtereen slaapt ze haar winter-
slaapje. Maar de winter duurt lang.
Het witte sneeuwpak blijft maar liggen en geen voor-
jaarszonnetje komt Hippeltje wakker maken.
Het is de honger, die haar eindelijk uit haar diepe
slaap doet ontwaken.
Een knagend gevoel in haar maagje zegt haar, dat ze
er op uit moet.
Ze moet eten gaan halen.
Hippeltje is mager geworden.
Haar oogjes kijken niet meer zo helder en zo vrolijk
en haar vlugge pootjes zijn stijf geworden.
Met veel moeite kruipt ze haar nestje uit.
't Gaat echter vanzelf wat beter, als ze eenmaal op
weg is.
Ze rilt van kou. Telkens trekt ze haar pootjes terug
voor de koude sneeuw.
In 't bos is het doodstil.
Geen diertje is er te zien.
Hippeltje gaat naar één van haar verborgen plaatsjes,
waar ze eten kan vinden om haar honger te stillen.
Voorzichtig trippelt ze over de grond.



Hippeltje blijft een ogenblik doodstil zitten.

Overal waar ze haar kleine pootjes neerzet, komt een gaatje in de sneeuw

Wat is dát?

Hippeltje blijft een ogenblikje doodstil zitten.

Daar vóór haar staat een man.

Maar geen gewóne man.

Een vreemde, wítte man is het.

Zijn grote, zwarte ogen kijken haar boos aan.

In zijn éne hand houdt de man een grote, kromme stok.

Zijn andere hand houdt de boom vast, waar hij naast staat.

Hippeltje schrikt eerst heel erg.

Maar al gauw ziet ze, dat die man geen échte man is.

Hij beweegt zich hélemaal niet!

Hij kijkt maar voor zich uit en hij blijft maar doodstil staan.

Hippeltje weet niet, dat enkele dagen geleden een paar jongens die witte man daar hebben neergezet.

Die jongens waren door het bos heengelopen.

Ze hadden gespeeld en elkaar met sneeuwballen gegooid. En voordat ze naar huis gingen, hadden ze die sneeuwpop gemaakt.

Ze hadden gezegd: „We maken er een bakker van, jongens, die ziet immers ook wit en we geven 'm een mooi schort voor.”

Dat hadden ze zo gedaan en toen ze weggingen, zeiden ze tegen de witte sneeuwbakker:

„Ziezo, boeman, blijf jij hier maar stilletjes staan!”

En dat heeft de sneeuwman gedaan.

Hippeltje loopt een paar maal om de vreemde man heen.

Daar ziet ze wat.

Wat zij niet kan vinden, hadden de jongens wèl gevonden:

En dat waren hazelnootjes.

De ogen, de knopen, het schort: 't waren allemaal hazelnootjes, die de jongens onder de sneeuw hadden opgezocht.

Als Hippeltje op haar achterpootjes gaat zitten, kan ze net bij de onderste nootjes komen.

Heerlijk smaken ze.

Ze peuzelt ze één voor één lekker op.

Al hoger en hoger moet ze reiken.

Ze zet haar voorpootjes tegen de witte bakker op.

Maar dan o, schrik.

Plof

Daar valt zomaar een arm van die rare man naar beneden.

Hippeltje schrikt.

Haast kwam die sneeuwman op haar kleine kopje!

Van schrik laat ze haar nootjes vallen.

„Gaat die man nu tóch leven?” denkt ze.

Misschien wil hij haar wel met de kromme stok slaan, die hij nog in zijn witte vingers houdt.

Nee, hoor, daar moet Hippeltje niets van hebben.
In twee sprongen is ze in de boom.
Ze heeft ten minste iets gegeten!
Daarom gaat ze maar terug naar haar warm nestje.
De volgende keer zal ze dan haar andere nootjes
gaan halen.
Nu haar maagje gevuld is, slaapt ze gauw weer in.

IX

Nog al winter

„Wat is het toch koud!” zeggen de mensen tegen
elkaar en ze stoppen hun handen diep weg in hun
zakken.

„Wat liggen wij hier lekkertjes warm,” denken de
diertjes van het bos en ze rollen zich eens heerlijk om
in hun holletjes, diep onder de grond.

Hippeltje doet 't óók in haar warm nestje!

Ze heeft het óók heerlijk! Maar

Telkens komt de boze honger haar plagen.

Na de dood van Huppeltje heeft ze alléén haar eten
moeten zoeken.

Huppeltje wist altijd 't best de plekjes te vinden,
waar ze 't meest konden eten.

Zo kwam het, dat 't buikje van Hippeltje, toen ze
ging slapen voor de lange winter, niet zo heel, héél erg
rond was.

Zo kwam het óók, dat haar voorraad eten voor de
lange winter niet zo héél, héél erg groot is.

Na enkele dagen maakt de honger Hippeltje wéér
wakker. Nu zal ze naar haar oude nestje gaan.

Want toen ze daar uitgetrokken is, heeft ze er een
heleboel nootjes en zaadjes gebracht.

Op dát plaatsje heeft ze 't allermééste bewaard.

Arm Hippeltje!

Als ze bij haar oude huisje komt, ontdekt ze iets heel
verschrikkelijks.

Haar oude huisje is leeg.
Een ander eekhoortje had het gevonden.
Dat andere eekhoortje had óók honger gehad.
't Was wát blij geweest met het buitenkansje!
Stel je voor: een heel huis vol met eten, als je honger hebt!
Geen enkel nootje vindt 't arme Hippeltje meer.
Wat nu?
Ze heeft nog wel een paar andere plekjes, maar 't is niet zo veel, wat ze daar heeft verstopt.
't Zal gauw op zijn, wat ze dáár verborgen heeft!
De boomknoppen zijn nog veel te hard en de eikels en de beukenootjes liggen alle diep onder de sneeuw.
Hippeltje begrijpt het: 't zal hongerlijden worden voor haar.
Als nu die koude sneeuw maar eens wég wilde gaan en als 't warme zonnetje maar eens wilde kómen!
Maar de sneeuw blijft líggen en een warm zonnetje kómt er niet. Wat moet ze nu toch doen?
Hippeltje weet 't niet.
Ze blijft maar stilletjes in haar nestje.
Een paar nootjes heeft ze nog en daar leeft ze van de volgende dagen.
Zo brengt ze een weekje door.
Maar dan komt de honger wéér.
Hij brandt fel in haar arme, magere lijfje.
Slapen kan ze niet meer.
Ze ligt maar stil te kijken met haar doffe oogjes.
Als ze haar grote staart over haar lijfje heen legt, zie je ze helemaal niet meer.
Zó klein en magertjes is ze geworden.
Een enkel keertje probeert ze nog wel eens om buiten wat te vinden. Maar altijd komt ze doodmoe thuis en altijd even hongerig.
De vogeltjes uit het bos zijn naar de huizen van de mensen gegaan om dáár eten te zoeken.

Hippeltje, weet je dan niet meer van 't kleine huisje aan de rand van 't bos?

Weet je niet meer, dat je daar net zoveel eten kan krijgen als je maar lust?

Maar Hippeltje is 't vergeten.

Ze denkt niet meer aan 't huisje en aan 't jongetje, ze denkt niet meer aan de lekkere apenootjes.

Arm Hippeltje!

Maar al wilde ze naar 't huisje gaan om daar eten te zoeken, ze had het niet eens meer gekúnd.

Haar pootjes zijn dun en slap geworden. Haar rond kopje is smal en mager. Haar oogjes kijken net, of ze zeggen willen: „Wist ik maar, wat ik doen moet!”

Altijd maar door knaagt de honger.

Fel blaast de wind door het bos.

Hij komt ook door het ronde gaatje: hij wil de warmte wegblazen uit haar nestje. Hippeltje rilt.

„Och, leefde Hippeltje nog maar,” denkt ze bedroefd.

„Als hij hier was, dan zou ik 't zeker niet zo koud hebben. En Hippeltje had zeker ook wel wat eten gevonden.”

Maar Hippeltje is er niet: hij is dood.

Enkele dagen achtereen ligt Hippeltje versuft en verstijfd in haar nestje.

Ze weet het: ze gaat sterven, misschien al gauw.

Ze voelt de kou niet meer.

Ze ziet de sneeuwvlokjes niet, die zo nu en dan brutaal naar binnen komen en die zich op haar neusje en op haar staartje zachtjes neervlijen.

Hippeltje merkt het niet: Ze laat ze stilletjes hun gang gaan. Een enkel keertje probeert ze nog eens om op te staan.

Telkens valt ze om. Zó zwak is ze geworden.

Maar dan

Nog eenmaal wil ze voor 't laatst proberen om buiten haar nest te komen.

Misschien kan ze ergens nog een klein hapje vinden.

Met haar laatste krachten klimt ze haar huisje uit en langs de stam naar beneden.

't Laatste stukje glijdt ze!

Met een plof komt ze in de zachte sneeuw terecht.

Even blijft ze versuft liggen.

Dan krabbelt ze overeind en met haar stijve pootjes strompelt ze door de dikke sneeuw heen.

Dáár bij dat boompje kan ze misschien een paar knopjes vinden.

Ze zullen wel erg hard zijn, maar dat geeft niet, als ze haar lege maagje er mee kan vullen, is ze al tevreden. Vóór ze echter bij het boompje is, krimpt ze van schrik ineen.

„Waf, waf, waf,” klinkt het, vlák bij haar.

Hippeltje herinnert zich dat geluid maar al te goed.

Ze is er ééns met Hippeltje, doodsbenauwd voor weggevlucht.

Maar nu kán ze niet wegvluchten.

Ze is zo moe, zo héél erg moe.

Haar pootjes willen niet meer

Een paar sprongen nog!

Een ogenblikje, en dat woeste dier met zijn grote bek zal bij haar zijn. En dan . . . ??

„Hier, Bello, hier, zeg ik je!” klinkt een stem.

Maar Hippeltje hoort het niet meer.

Ze valt neer.

Een klein donker vlekje op de witte sneeuw!

Arm Hippeltje!

X

Hippeltje bij Janneman

Als Hippeltje wakker wordt, kijkt ze verbaasd om zich heen.

Waar is ze nú toch?

Waar zijn de bomen?

Waar is haar nestje?

Ze voelt een heerlijke warmte.

Is de koude sneeuw dan weggegaan en is nu tóch het warme zonnetje gekomen?

Maar nee, alles is zo vreemd om haar heen.

Ze is niet meer in het bos.

Ze is opgesloten in een raar ding, waar ze niet uit kan komen.

Hippeltje wordt bang.

Wat was er toch met haar gebeurd?

O, ja, nu weet ze het weer: ze was in de sneeuw neergevallen, toen dat grote, wilde dier op haar toe was komen rennen.

Maar hoe ze hier komt, dáár begrijpt ze niets van.

„O, vader,” roept plotseling een blij stemmetje, „kijk eens, het eekhoortje leeft: het kijkt weer.”

De stem komt uit het bed, dat voor 't raam staat.

Hippeltje had het jongetje nog niet gezien, dat daarin ligt.

Maar nu ze die stem hoort, kruipt ze angstig in het verste hoekje van de grote kooi.

Nu weet Hippeltje het: ze is bij de ménsen.

Ze houdt niet van de mensen, hélémaal niet.

Maar hoe komt ze daar toch?

Wie heeft haar in die grote kooi opgesloten?

Die middag had Jannemans vader een boodschap moeten doen in het dorp.

Hij had Bello meegenomen en samen waren ze het drankje van Janneman gaan halen bij de dokter.

„Kom,” dacht vader, toen hij terugging, „ik ga door het bos, dat is veel korter.”

Bello rende in wilde sprongen vader vooruit.

Hij wist de weg door het bos net zo goed als vader.

Plotseling had hij woedend geblaft.

„Wat heeft het dier nu toch?” dacht vader en met grote stappen liep hij naar de plek, waar Bello als een dolleman heen en weer sprong.

„Hier, Bello, hier, zeg ik je!” riep vader.
Al gauw zag hij, wat Bello gevonden had.
Een dood eekhoorntje!
Zeker van kou en honger gestorven!
Even had vader het diertje aangeraakt.
Maar nee, het eekhoorntje was nog niet dood.
Het bewoog nog even.
„Arm diertje, lig jij hier te sterven?” zei vader.
Voorzichtig had hij 't halfdode eekhoorntje opgenomen.
„Misschien komt het thuis in de warmte weer bij,”
had hij gedacht.
Wat zou Janneman wel zeggen, als hij een eekhoorntje
voor hem meebracht!
Thuisgekomen had vader uit het schuurtje een grote
kooi gehaald.
Vroeger had daar een papegaai in gezeten.
Voorzichtig legde hij 't arme Hippeltje in de kooi.
Zó bracht hij haar bij Janneman.
Janneman huilde bijna, toen hij 't arme diertje zag
liggen.
Het had de pootjes wijd uit gestrekt, 't smalle kopje
lag achterover en de mooie krulstaart was slap over
't magere lijfje gevallen.
„Vader, hoe komt het nu, dat het eekhoorntje zo
ziek is?” vraagt Janneman.
„Ik denk, dat het geen eten meer kon vinden!”
„Hebben de andere eekhoorntjes dan ook honger,
vader?”
„Nee hoor, maar ik denk, dat dit een dom eek-
hoorntje is.
Ik zal je eens vertellen, Janneman, wat eekhoorntjes
doen, als het winter gaat worden.
Dan gaan ze zo veel eten zoeken, als ze maar vinden
kunnen en dat eten verstoppen ze in holle bomen, in
oude nesten en in andere verborgen plaatsjes.
Ze doen eigenlijk precies hetzelfde als je moeder.”

Janneman kijkt verbaasd.

„Ja, natuurlijk, moeder maakt toch boontjes en andere groenten in voor de winter.

Nu, dit doen de eekhoortjes ook.

't Is wonderlijk, zoals God voor elk dier zorgt, want niemand zegt tegen de eekhoortjes, dat ze voor de winter eten moeten zoeken en toch doen ze het.

De Here heeft ze zo geschapen, dat ze dit weten, en elke herfst verzamelen ze het eten voor de komende wintertijd.

Ik denk, dat dit baasje ook wel eten opgespaard zal hebben, maar misschien is het de plaatsjes vergeten, waar het zijn lekkere hapjes bewaarde.

't Kan ook, dat andere eekhoortjes zijn voorraad gevonden hebben en dán blijft er natuurlijk niets van over.”

„Vader, zou het diertje nu doodgaan?”

„Ik weet het niet, jongen.

Wacht, ik zal de kooi wat dichterbij je bed zetten, dan kun je 't net zien liggen.”

't Lijkt wel, of 't eekhoortje dood is!

Zo stil en onbeweeglijk ligt het.

„Kijk nou nog eens, of 't nog leeft, vader?” vraagt Janneman.

Maar vader zegt: „Och, jongen we kunnen er toch niets aan doen, we zullen 't maar stil laten liggen en afwachten.

Als 't dadelijk door de warmte misschien bijkomt, dan kunnen we 't wel in 't leven houden, denk ik.”

En ja . . . als Janneman weer kijkt, ziet hij, dat 't eekhoortje de pootjes beweegt.

De oogjes gaan op een klein kiertje open.

Met veel moeite krabbelt het overeind.

Maar als het Jannemans stem hoort, gaat 't schuw in een hoekje van de kooi zitten.

Het is bang: dat ziet hij wel.

Hippeltje blijft zo zitten: doodstil en angstig in elkaar gedoken.

De kou is uit haar lijfje weggegaan.
Ze voelt nu des te beter de felle honger binnen in haar.
Er wordt wat door de tralies in haar kooi geworpen,
maar Hippeltje waagt het niet om van haar plaatsje
af te komen.

Ze vertrouwt de mensen niet.

Maar de mensen gaan weg.

In de kamer, waar Hippeltje staat, wordt alles donker.

Alleen een groot, vurig oog kijkt haar aan.

't Is het kachelkje, dat lustig brandt.

Lang duurt het nog, voordat ze voorzichtig gaat
onderzoeken, wat er in haar kooi ligt.

Zou het waar zijn?

Vindt ze daar heus een nootje?

Haar tandjes bijten gulzig in 't lekkere apenootje,
dat Jannemans vader in de kooi heeft gegoooid.

Nog meer vindt ze er.

En ook een sappig worteltje.

Ze stilt haar honger.

Maar toch blijft ze bang, héél erg bang voor de
mensen, die al die heerlijke beetjes daar hebben neer-
gelegd.

Als 't tijd van slapen wordt, komt moeder Janneman
nog eens instoppen voor de nacht.

Hij fluistert zachtjes wat in haar oor:

„Moeder, 't eekhoortje is ook ziek, net als ik, hè?”

„Ja, m'n jongen.”

„Kan de Here nu ook het eekhoórtje weer beter
maken, als ik er om vraag?”

„Natuurlijk, Janneman, want God zorgt ook voor de
dieren.

In de Bijbel staat, dat er nooit één enkel musje op de
aarde neervalt, als de Here het niet wil.

En als de Here nu óók niet wil, dat jouw eekhoortje
dood gaat, dan maakt Hij het zeker weer beter.”

„Nou, dan bid ik, of de Here Jezus mij en ook

't eekhoorntje weer helemaal gezond wil maken,"
antwoordt Janneman beslist.
Moeder strijkt hem door zijn krullen.
„Doe dat maar gerust, hoor!" zegt ze.

XI Hippeltje gaat op stap

Hippeltje is Jannemans vriendje geworden.
Dagen achtereen heeft ze zich schuw teruggetrokken.
Maar langzamerhand is ze aan hem gewend geraakt.
Haar bangheid is verdwenen.
Ze begrijpt nu wel, dat deze mensen haar geen kwaad
willen doen.
Weet je, voor wie Hippeltje wél bang is, ook nú nog?
Voor Bello!
Telkens als hij binnenkomt, kruipt ze angstig weg.
Nee, hoor, van dat wilde dier moet ze niets hebben!
Voor Hippeltje is Janneman een écht vriendje.
Janneman heeft niemand om mee te spelen.
Zusjes of broertjes heeft hij niet.
De jongens van school wonen allen in het dorp, en
dat is zo ver weg.
Daarom speelt hij met Hippeltje.
Niet écht natuurlijk!
Hij vermaakt zich alleen maar met kijken naar 't
eekhoorntje.
Hippeltje is een leukerd.
Janneman moet dikwijls om haar lachen.
Ze pakt uit zijn hand al netjes de apenootjes of
andere lekkere hapjes.
Dan zwaait ze met haar grote staart.
Dat moet dan betekenen: „Dank je wel, jongetje."
Soms gaat Hippeltje op haar achterpootjes zitten.
Haar staart staat dan recht overeind en haar kopje
houdt ze omhoog.
Met haar voorpootjes houdt ze dan de tralies vast.

't Is net of ze ergens naar luistert.
Zo zit ze een hele tijd achtereen.
Haar oogjes kijken niet blij.
Hippeltje verlangt dan naar het grote bos.
Ze denkt aan de takken, waarop ze zo heerlijk heen
en weer kan wiegen.
„Op — neer . . . op — neer!”
Janneman weet niet, dat 't eekhoortje dan verlangt
naar haar vrijheid.
Maar, gelukkig, meestal is 't diertje blij en vrolijk.
Al heeft Hippeltje hier geen zwiepende takken, ze
heeft in haar kooi een stokje ontdekt, dat, net als de
takken, heen en weer schommelt.
Soms kan ze ook, tot groot vermaak van Janneman,
als een dolle door de kooi springen.
Dan klimt ze tegen de tralies op en pardoos laat ze
zich van bovenaf vallen op de bodem.
Janneman gaat al meer en meer van 't vrolijke eek-
hoortje houden. Als hij 's morgens wakker wordt,
wrijft hij eerst zijn oogjes uit en dan . . . kijkt hij
gauw naar zijn vriendje in de kooi.
Op een morgen schrikt hij echter.
Ziet hij heus goed?
Of droomt hij misschien nog?
Nóg eens wrijft hij zijn ogen uit!
Maar, nee hoor, 't is echt waar.
Hij droomt níet.
Het eekhoortje is verdwenen.
De kooi is leeg, en kijk, het deurtje staat open.
„Vader, vader!” roept Janneman.
„'t Eekhoortje is weg,” snikt hij, terwijl hij naar de
lege kooi wijst.
„'t Eekhoortje weg?” herhaalt vader verbaasd.
„Hoe kan dat nu?”
Maar ja, vader ziet het, de kooi is leeg.
„Ik heb zeker het deurtje gisteravond niet goed dicht
gedaan,” zegt vader.

„Wees maar stil, hoor, 't diertje kan nooit ver weg zijn. Waar zou die ondeugd zitten?”

Moeder komt ook binnen.

„'t Móet hier in de kamer zijn,” zegt ze, „want vannacht is de deur naar de achterkamer niet open geweest.”

Vader en moeder gaan beiden aan 't zoeken.

Maar mis, hoor!

't Eekhoortje is nergens te vinden.

Overal wordt gekeken.

Elk plekje, waar zo'n klein diertje zou kunnen zitten, wordt onderzocht. Maar, géén eekhoortje!

Moeder kijkt zelfs in de kolenbak.

Natuurlijk is het daar hélemaal niet!

„'k Begrijp er niets van,” zegt vader.

„'k Begrijp er ook niets van,” zegt moeder. „'t Moet toch in de kamer zijn.”

„Ja, maar wáár dan?”

Bij Janneman komen de tranen weer te voorschijn.

Als 't eekhoortje nu eens écht weg is!

Als 't eens naar buiten is gegaan!

„Huil nu maar niet, Janneman, heus, 't kán niet weg zijn!” zegt vader.

„Ik moet nú weg, want 't is al laat, maar om twaalf uur zal ik alles nog eens van onder tot boven onderzoeken.

Denk er om, vrouw, dat je de deuren van 't voorkamertje niet open laat staan,” zegt vader nog tegen moeder.

„Dag, Janneman, tot straks, hoor!”

„Dag vader,” zegt Janneman met een benauwd stemmetje.

Moeder gaat naar de keuken.

Nu is Janneman alleen.

Hij verveelt zich.

Anders kijkt hij altijd naar z'n kleine vriendje.

Nu dát er niet meer is, lijkt 't net, of 't leeg is in de kamer.

Stil, wat is dat?
Hooft hij daar iets?
't Lijkt net, of scherpe nageltjes tegen 't hout krabben.
Nu houdt 't weer op.
Janneman wacht, maar hij hoort niets meer.

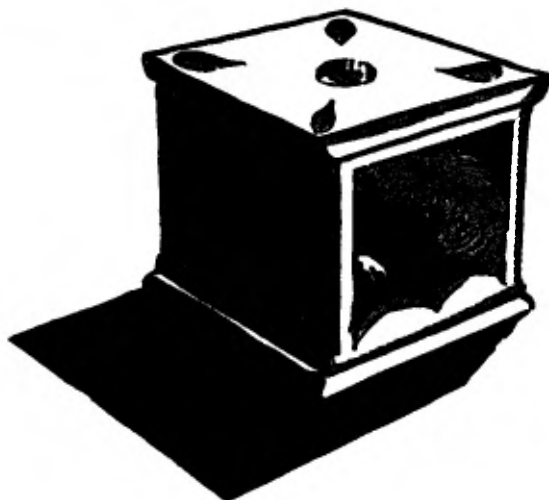
't Is elf uur.
Moeder heeft de koffie klaar.
Niet voor Janneman natuurlijk!
Die krijgt een beker melk.
Altijd komt moeder dan een poosje bij hem zitten.
Altijd doet moeder dit, ook, als ze het erg druk heeft.
Janneman ligt immers zo alleen!
Daar komt moeder al, met de koffiepot.
Ze steekt het lichtje aan op 't blad en zet de kan er op.
Dan schuift ze een stoel bij zijn bed.
Nu nog een stoof en dan kan ze rustig gaan zitten.
Maar wat is die stoof zwaar!
En wat hangt er voor een vreemd ding uit!
Wat zit er toch in?
Verbaasd kijkt ze naar de stoof.
Daar ligt 't eekhoortje.
Als een klein, harig balletje ligt het opgerold.
„Kijk nú toch eens, Janneman!”
„O, moeder, 't eekhoortje,” klinkt het verheugd.
„Wat heeft die ons gefopt, zo'n ondeugd!” lacht moeder.
Maar die „ondeugd” zou hen nog meer foppen.
Hippeltje was wakker geworden, toen zij met huisje en al de lucht inging.
Nu moeder haar aan Janneman laat zien, neemt ze de gelegenheid waar en
Wip springt ze uit haar nieuwe nestje.
„Pak ze, pak ze,” roept moeder, maar jawel, Hippeltje is al weg.
Ze springt op Jannemans bed, van 't bed op de tafel, van de tafel op de schoorsteen, en vandaar op de kast.

Ze is weer bang geworden.

Die nacht was ze óók de kamer doorgehipt, maar toen was ze niet bang geweest. Maar wat de mensen nú met haar willen, begrijpt ze niet.

Ze had zo heerlijk in dat kleine huisje gelegen.

't Stond zo dicht bij de kachel en 't was er zo lekker warm geweest.



Daar ligt . . . het eekhoortje.

Haar bangheid voor de mensen is nu weer teruggekomen en met angstige oogjes zit ze te wachten wat er gebeuren zal.

Maar er gebeurt niets.

„Wat dom van vader om niet in de stoof te kijken,” zegt moeder lachend.

„We zullen haar daar maar hoog en droog laten zitten tot vader thuiskomt.”

Janneman wacht met ongeduld tot de klok twaalf uur zal slaan.

Dan komt vader gauw thuis.

Bim, bim . . . slaat de klok eindelijk.

Niet lang hoeft hij te wachten.

„Is 't eekhoortje al terecht?“ hoort hij vader vragen, als hij de keuken binnenkomt.

„Ga maar eens kijken,“ zegt moeder.

„Zo, Janneman, is je vriendje al terug?“

Janneman wijst naar de kast.

Hippeltjes ogen zijn dichtgegaan en ze zit op haar hoge plaatsje te slapen.

„Hoe komt ze dáár nu toch?“ vraagt vader verbaasd.

„Ik heb daar vanmorgen ook gekeken en toen was ze er niet.“

Janneman aan 't vertellen!

„Nou, dat 's toch ook dom van je moeder om niet eens in haar éigen stoof te kijken,“ lacht vader.

„Ha, vader,“ proest Janneman, „en moeder zei, dat 't dom van ú was.“

„Nou, dan is 't dom van ons allebei,“ zegt vader lachend.

„Maar hoe krijgen we die springer weer in de kooi?“

Ik durf haar zo niet beet te pakken.

Eekhoortjes hebben scherpe nageltjes en daar kunnen ze geducht mee krabben.

Ze hebben ook scherpe tandjes en daar kunnen ze geducht mee bijten.

Nee, hoor, dank je wel, zó pak ik haar niet beet.

Maar wacht eens.“

Heel zacht loopt vader naar de keuken.

Hij komt terug met een oude doek.

Voorzichtig schuift hij nu een stoel naar de kast.

Daar gaat hij op staan.

Hij spreidt de doek wijd uit en langzaam, heel langzaam gaan vaders handen omhoog.

Dan . . . „pak, ik heb je.“

't Arme Hippeltje zit gevangen in de grote doek.

Ze weet niet, wat haar overkomt.

Ze kan zich haast niet bewegen.

Met haar scherpe nageltjes krabt ze en met haar scherpe tandjes bijt ze, maar 't geeft allemaal niets.

Vader houdt haar goed vast.
Hij stapt van de stoel en houdt 't verschrikte diertje voor het open deurtje van de kooi.
Een duwtje en voor Hippeltje begrijpt wat er gebeurt, zit ze al weer opgesloten.
„Ziezo, daar zit je weer,” zegt vader.
„Gelukkig,” zucht Janneman.

XII

Plannen

„Je houdt zeker erg veel van 't eekhoorntje, is 't niet Janneman?”
„Ja, vader, 't is toch immers mijn vriendje.”
Janneman zit rechtop in bed.
Al sterker en sterker wordt hij elke dag.
's Morgens mag hij zelfs al een poosje op!
Moeder is erg blij.
Vader ook.
De kooi van Hippeltje staat nog steeds op haar oude plaatsje, vlak bij Janneman.
Maar Hippeltje is niet blij.
Buiten is de sneeuw weg en de kou is ook weg.
Dat weet ze wel.
Toen de kou en de sneeuw wéggegaan zijn, is in 't hartje van het arme eekhoorntje 't verlangen binnen gekomen. Het wil weer zo graag naar het bos terug. Het verlangt zo naar de hoge bomen en de wiegende takken.
Steeds denkt het maar aan haar mooie nestje.
Arm Hippeltje!
't Is allemaal zo heel, héél ver weg.
Ze zit opgesloten in haar kooi, en misschien zal ze er nooit uit mogen.
Janneman merkt niet, dat Hippeltje zo onrustig is.
Vader wel.

Vader begrijpt wel, dat 't eekhoortje naar 't bos en naar de vrijheid verlangt.

Maar hij is bang, dat Janneman bedroefd zal zijn, als hij 't kleine diertje loslaat.

Daarom praat hij er nu met hem over.

„Je houdt dus erg veel van 't eekhoortje ?

Zou 't diertje van jou ook zo veel houden, denk je ?”

„'t Krijgt toch 't lekkerste eten, dat eekhoortjes maar lusten, vader!

't Zal het best fijn vinden, om bij ons te zijn.”

„Misschien wel,” antwoordt vader.

„Maar weet je nog van dat verhaaltje van Kees en Koos en dat arme vinkenvrouwtje ?

Elk diertje houdt er toch immers van, net als de kindertjes, om vrij rond te kunnen springen.

Weet je nog, dat je dit zelf gezegd hebt toen ?”

„Ja, vader,” zegt Janneman zacht.

„En weet je ook nog, wat de vader van die twee ondeugende jongens zei ?

Dat God het immers niet goed vindt, dat we de dieren, die Hij geschapen heeft, zo maar voor ons plezier in een kooi stoppen.”

„Ja, maar, 't eekhoortje was toch zo erg ziek, vader ?”

„Natuurlijk, Janneman, toen kon het niet anders. Doordat wij 't diertje in een kooi hebben gezet, is het in 't leven gebleven.

Maar nu ?

Nu is 't eekhoortje immers beter.

Denk je, dat we het nu tóch in de kooi kunnen laten, nu het zo verlangt naar zijn vrijheid, en nu het weer volop eten kan vinden daarbuiten ?”

Janneman begrijpt nu, wat vader bedoelt.

Maar hij is zo gewend aan 't diertje.

Hij houdt zo veel van het leuke springertje.

't Zal zo leeg zijn, als 't weg is.

Janneman zegt niets.

Vader zegt ook niets meer.

„Ik zal maar wachten, tot hij 't zelf zegt,” denkt vader.

En já, de volgende morgen, vóór dat vader weg wil gaan, roept Janneman hem.

„Vader, laat u 't eekhoortje vanmiddag maar vrij. 't Zal wel graag weer in 't bos rond willen springen.”

Verder zegt hij niets.

Hij praat er niet over, dat hij 't vrolijke diertje zo zal missen.

Daar dént hij alleen maar aan.

„Janneman,” zegt vader, „ik vind je een flinke kerel.

Ik weet, dat je het diertje héél erg zult missen, maar 't is voor het eekhoortje het allerbeste.

Eekhoortjes horen niet in een kooi; eekhoortjes horen in het bós.”

Die morgen is Janneman niet blij.

Telkens moet hij er aan denken, dat vanmiddag z'n vriendje weg zal zijn.

„Janneman, daar komt de dokter,” roept moeder.

Omdat hij weer zoveel beter is, komt de dokter maar één keertje in de week.

„Zo, zo jongetje, ' zegt de dokter, „het gaat nog steeds goed vooruit.

Weet je, wat ik denk?

Ik denk, dat 't niet zo heel lang meer zal duren, dat je weer eens naar buiten mag.”

Janneman blij natuurlijk!

Opeens bedenkt hij nu iets.

Als hij naar buiten mag en weer gaat spelen en springen dan had het eekhoortje immers alléén binnen in de kooi gezeten.

't Is júíst goed, dat hij 't aan vader gevraagd heeft!

„Waar denk je aan?” vraagt de dokter.

Janneman vertelt nu wat vader die middag gaat doen.

„Natuurlijk, 't diertje verlangt net zo goed als jij, om vrij te kunnen rondspringen,” zegt de dokter.

„Laat 't maar los.”

De dokter weet wel, dat Janneman zoveel van 't eekhoortje houdt en hij vindt 't óók flink van hem.

's Middags vertelt moeder aan vader wat de dokter gezegd heeft.

„Maar dan heb ik een mooi plannetje,” zegt vader.

„We wachten tot Janneman naar buiten gaat.

En de eerste keer de beste gaan we samen 't eekhoortje wegbrengen naar 't bos.”

Dat vindt Janneman fijn.

Hippeltje springt steeds onrustiger door haar kooi. Ze weet niet, wat Janneman en vader van plan zijn.

„Hè, beestje, zegt Janneman, „nog een poosje moet je geduld hebben, hoor.

Maar dan . . . !”

XIII

Lente

Eindelijk is de winter voorbij.

De sneeuw is weggesmolten door het warme voorjaarszonnetje.

In 't grote bos is het weer een drukte van belang.

De vogeltjes zingen hun mooiste liedjes.

De eekhoortjes zijn wakker geworden uit hun winterslaap. Ze hippen weer vrolijk door de bomen.

De bloempjes in Jannemans tuin kijken voorzichtig boven de grond uit.

Het vriendelijke zonnetje zegt: „Kom maar hoor, de koude sneeuw is weg, kom maar gerust!”

Het zonnetje kijkt door de ruitjes van Jannemans huisje.



Maar 't bedje staat niet meer voor 't raam.
Dat staat nu weer boven.
Janneman zit in zijn stóel voor 't raam.
Bello zit naast hem.
Het zonnetje ziet Janneman.
Het ziet Hippeltje ook.
Het denkt: „Wat is dát nu? Een eekhoortje in een kooi!”
Het zonnetje roept.
Het roept Hippeltje: „Kom toch, eekhoortje, kom toch naar buiten.
Kom toch bij mij in het bos.
Dan zal ik je heerlijk warm maken, als je in de hoge takken heen en weer schommelt.”
Hippeltje ziet het zonnetje wel.
Ze begrijpt wel, wat het vraagt.
Maar ze kán niet weg.
Ze zit opgesloten.
De mensen zijn erg vriendelijk voor haar.
Maar toch wil Hippeltje veel liever naar haar hoge nestje terug.
Het zonnetje is zo vrolijk.
Janneman is ook zo vrolijk.
Hippeltje alleen is níet blij.
Hippeltje is bedroefd.
Dan komt er een grote wolk.
Die zegt: „Ga je weg zon, 't is nog geen zomer.

Je mag nog niet zo lang schijnen."

Dan gaat die wolk voor het zonnetje en weg is het.
Eventjes kijkt het nog door een gaatje in de wolk,
maar dan verdwijnt het helemaal.

„Wacht maar eens," zegt de donkere wolk. „Ik zal je eens wat anders laten zien."

Ja, heus, daar komen ze weer aan.

Eén voor één, al meer en al meer.

De sneeuwvlokjes komen nog eens kijken hoe 't beneden is.

Ze willen alles nóg eens wit maken.

De bloempjes denken: „Wat is dát nu?

Gaan jullie maar gauw weg, hoor, wij houden veel meer van het zonnetje."

De eekhoortjes in het bos kruipen gauw in hun nestje.

Ze schudden die witte, koude pluisjes uit hun mooie staart.

„Ga maar weg, hoor," denken ze: „wij houden óók veel meer van het zonnetje."

Daar komt vader thuis.

Zijn hoed is wit.

„Aprilletje zoet geeft nog wel eens een witte hoed," zegt hij lachend en hij zet zijn witte hoed af, vlak bij Janneman.

Overal vliegen de sneeuwvlokjes heen.

Op Jannemans krullen, op zijn neus, op zijn stoel, overal plakken ze neer.

Vader lacht Janneman uit.

De sneeuwvlokjes gaan gauw weg.

't Is veel te warm voor hen in 't kamertje.

De volgende dag schijnt 't zonnetje weer.

En dan komt er géén donkere wolk meer.

De sneeuwvlokjes zijn bang voor het zonnetje en ze blijven óók weg.

't Vrolijke zonnetje komt nu elke dag.

Janneman zit nu niet meer in zijn stoel voor 't raam.

Hij wandelt met moeder in het tuintje.
Bello rent door het gras.
Hij is blij, dat zijn baasje weer buiten mag lopen.
„Waf, waf, kom nu met me spelen, net als vroeger,”
zegt hij.
Maar dát kan Janneman nog niet.
„Moeder,” zegt hij, „wanneer gaan we het eekhoortje
nu wegbrengen?”
„We zullen 't eens aan vader vragen.”
Vader zit binnen. Hij leest de krant.
Janneman tikt tegen het raam.
„Vader, kom ook hier, 't is zo heerlijk in ons tuintje.”
Vader komt naar buiten.
Hij heeft de krant net uit.
„Wanneer gaan we nu naar 't bos, vader?” vraagt
Janneman.
„Nu, weet je wat, morgen is het Zaterdag.
We kunnen dan 's middags op ons gemak er naar toe
wandelen.”
„Waf, waf,” zegt Bello.
Dat betekent: „Ik wil ook graag mee.”
„Nou jij mag ook wel mee, hoor Bello,” zegt vader.
„Jij hebt 't arme eekhoortje gevonden, dus je mag
't ook mee wegbrengen.”
Voor dat Janneman die avond naar bed gaat zegt hij
tegen Hippeltje: „Nu slaap je hier voor 't laatst,
eekhoortje.
Morgen lig je weer in je eigen, warme nestje in het
grote bos.”
Hippeltje begrijpt niet, wat Janneman zegt.

XIV

Weer vrij

„Zie zo,” zegt moeder, „nu kan je er tegen, hoor.”
Moeder heeft Jannemans mooie jas voor de dag
gehaald.

Die heeft hij deze winter nog niet aan gehad.

't Is zijn Zondagse.

„Nu nog je das en klaar is Kees!”

„Dat's lang geleden, moeder, dat ik zo'n eind ging wandelen,” lacht Janneman.

„Ho, ho, baasje,” zegt vader, „zo ver is het niet, hoor! Dat zou trouwens niet gaan ook, want zó sterk ben je nog niet.”

„Nu moeder, we gaan weg,” zegt Janneman.

Hij geeft moeder een dikke zoen.

„Kijk die Janneman eens blij zijn!

't Lijkt wel, of hij 'k weet niet waar naar toe moet,” lacht moeder.

„Kom, Bello ga je mee met 't baasje?”

Vader heeft de kooi gehaald met Hippeltje.

„We laten 't diertje maar stilletjes in de kooi,” zegt hij.

„Als we het in een zak stoppen, wordt 't zo bang.”

Nu gaan ze weg.

Vader, Janneman en Bello.

Telkens kijkt Janneman nog eens om.

Dan zwaait hij naar moeder, die het vrolijke drietal nakijkt.

Vader geeft hem een hand.

In de andere hand draagt hij de kooi.

Bello springt om hen beiden heen.

Hij blaft vrolijk.

Hippeltje weet niet, wat er aan de hand is.

Ze is nu weer buiten.

Ze voelt het warme zonnetje.

Ze ziet ook de lange stammen van de bomen.

Ze ruikt het heerlijke bos.

„Wat gaat er toch gebeuren?” denkt ze.

Hippeltje is erg blij, dat ze weer in 't bos is.

Maar springen kan ze nog niet, nee nóg niet!!

Ze schrikt telkens van Bello, als hij langs haar heen rent.

Maar Bello doet haar geen kwaad.

Bello is alleen maar een beetje uitgelaten, omdat zijn jonge baasje weer met hem uitgaat.

„Wat zal het eekhoortje blij zijn, hè vader!” zegt Janneman.

„Dadelijk is 't weer thuis, in haar eigen nestje.

'k Vind het nu helemaal niet erg meer, dat 't eekhoortje weggaat.

Ik ben nu ook weer beter, hè vader?” babbelt Janneman.

„Ja, jongen, de Here heeft ons gebed verhoord.

Hij ziet alles, Hij weet alles, en Hij heeft jou ook altijd gezien, toen je ziek was.

God wist wel, dat je graag beter wilde worden, en elk gebedje, dat je opzei, heeft Hij gehoord.

Je wou zo graag weer helemaal gezónd worden, en nu bén je haast beter.”

„Ja,” zegt Janneman, „en 't eekhoortje is ook weer helemaal beter.

't Mag dadelijk ook gaan lopen en springen, net als ik. Vader!”

„Ja, Janneman.”

„Toen u 't eekhoortje meebracht, was 't toch érg ziek.”

„Ja zeker, héél erg.”

„Moeder zei, dat de Here Jezus ook de diertjes weer beter kan maken.

Ik heb er toen om gebeden.

En nu ben ik weer beter.

En nu is ook het eekhoortje weer beter.”

„Ja, Janneman, alles is weer goed nu.

't Is nu echt lente.

God heeft alles wakker gemaakt en overal gaat het buiten weer groeien.

Alles begint opnieuw te leven.

Jij ook, jij bent zo lang ziek geweest en nu de Here je weer beter gemaakt heeft, mag je weer net als vroeger lopen en spelen.

't Is net, of alles voor jou ook opnieuw begint.
We mogen daarom wel erg dankbaar zijn, dat God zo goed is en dat Hij ons zo blij maakt met jouw beterschap. En je mag de Here Jezus wel heel lief hebben"

„Omdat Hij mij beter gemaakt heeft, hè Vader?“

„Daarom óók. Maar weet je wel: Hij heeft nog veel meer gedaan. Hij heeft voor onze zonden geleden — en Hij wil ons al ons kwaad vergeven Wie in Hem gelooft neemt Hij later tot Zich in Zijn heerlijke hemel.“

Vader drukt stevig Jannemans hand.

Ze lopen een heel eind.

Janneman vindt het ten minste erg ver.

Hij is blij, dat hij weer zo'n eind kan lopen.

Vader brengt Hippeltje op hetzelfde plekje, waar hij haar gevonden heeft.

Eindelijk zijn ze er.

Vader zet de kooi neer.

Hippeltje kijkt vrolijk om zich heen.

't Is, of ze nú begrijpt, wat vader wil gaan doen.

Ze zet haar mooie krulstaart rechtop.

„Nu, Janneman, je vriendje gaat weg,“ zegt vader.

„Je zult het wel nooit terugzien, denk ik.

Er zijn zoveel eekhoortjes in het bos.“

Janneman gaat bij de kooi zitten.

„Dag eekhoortje!“ zegt hij.

„Ga maar weer springen in de bomen.“

„Waf, waf!“ zegt Bello.

„Goeiendag, wipstaart,“ moet dat betekenen.

Dan zet vader het deurtje open.

Hippeltje ziet het.

Ze begrijpt het.

Dáár kan ze door en dan

Ze zet haar voorpootjes op de rand.

Wip, daar gaat ze

Hippeltje is vrij.
Ze voelt de zachte grond onder haar pootjes.
Dan ziet ze de hoge stammen van de bomen voor
zich.
Ze kijkt niet meer om naar Janneman.
Alleen aan haar vrijheid denkt ze.
Hip — hip — hip.
Hippeltje is bij de boom.
En dan
Rrrrt! klimt ze omhoog.
Haar pluimstaart zwaait ze heen en weer.
Dat wil zeker zeggen: „Dag hoor, Janneman!”
Janneman kijkt haar na.
Al hoger klimt Hippeltje.
Ze is al bij de bladeren.
Nòg hoger gaat ze.
Janneman ziet alleen haar krulstaartje nog maar.
Dan is ze hélemaal verdwenen.
Weg is 't eekhoortje.
Weg is Jannemans vriendje.
Janneman is flink.
Hij zou wel willen huilen, maar hij doet het niet.
Voor hem staat de lege kooi met 't open deurtje.
Vader zegt niets.
Janneman zegt ook niets.
Dan gaan ze terug naar huis.

XV

Weer thuis

't Is avond.
De zon is weggegaan achter de bomen.
Het maantje staat hoog aan de hemel.
Zachtjes wiegt de wind de takken heen en weer.
In de top van een hoge boom zit een nestje.
't Nestje is lang leeg geweest.
Maar nu

Door het 'ronde gaatje kijken twee vrolijke oogjes.
Een leuk neusje komt er net boven uit.
Heen en weer gaat het nestje met de takken mee.
De vrolijke oogjes gaan langzaam dicht.
De wind zingt een liedje.
De mensen kennen dat liedje niet.
De diertjes uit het bos kennen het wél
't Is een slaapliedje.
't Wordt heel stil in het bos.

In het kleine, witte huisje brandt een klein lichtje.
Je kan het uit het bos zien.
Net een klein sterretje!
Dat lichtje staat op een tafel, vlak bij het bed.
Vóór het bedje knielt een jongetje.
Hij vouwt zijn handjes.
Het jongetje bidt: „Lieve Here Jezus, ik dank U, dat
ik weer beter ben en dat alles, álles nu weer goed is,
óók met 't eekhoorntje.
Ik wil veel van U houden en U gehoorzaam zijn. Mag
ik een schaapje zijn van U?”
Dan kruipt het jongetje onder de dekens.
Door het raam kijkt 't maantje naar binnen.
't Schijnt net op 't gezicht van het jongetje.
De wangetjes zijn nú niet bleek en mager meer.
De ogen van 't jongetje gaan langzaam dicht.
Dan wordt het ook stil in 't kleine huisje aan de rand
van het bos.